

K Ü L Ö N F É L É K

A főiskola tanévnyitó közgyűlése. A soproni m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola október hó 19-én tartotta ünnepélyes tanévnyitóját a főiskola tornacsarnokában. A lélekemelő ünnepségen megjelentek: Papp Béla és Pethe Lajos miniszteri tanácsosok, Heinrich Viktor kir. kormányfőtanácsos a mérnöki kamara, Schiwetz Ferenc főtitkár a bányászati és kohászati egyesület képviselőjében.

A megnyitón Thurner Mihály polgármester, Gévy-Wolff Lajos alispán, Bürchner László préposton kívül a helybeli társadalomnak még számos kiválósága jelent meg.

A Himnusz eléneklése után Cotel Ernő volt rektor nyitotta meg a közgyűlést. Gyönyörű beszédéből a következő részleteket közöljük:

„Beszámolómat — kezdte beszédét — nemcsak udvariasságból, hanem lelki szükségből is azzal kell kezdenem, hogy őszinte köszönetet mondjak igen tisztelt tanártársaimnak és az osztályok dékánjainak azért az önzetlen támogatásért, amelyben engem rektorságom két esztendejének egész ideje alatt részesíteni szívesek voltak.

Az elmúlt két tanév főiskolánknak sok örömet és kitüntetést hozott, de viszont az ország elszegényedése meggátolta, hogy intézményeinket olyan ütemben fejleszthessük tovább, amint azt bizakodásunkban terveztük.

Az első kitüntetés, amely a két tanévben főiskolánkat érte, a *Kormányzó Úr Ő Főméltóságának látogatása volt* 1930 október 19-én. A Kormányzó Úrnak érdeklődése, elismerő, kegyes és buzdító szavai főiskolánk történetének egyik legszebb lapját jelentik.

Nagy kitüntetésnek tekintjük, hogy az 1931. pünkösdjének két napján — meghívásunkra — igen szép számmal gyűltek össze körülünkben a magyar egyetemek és főiskolák tanárai s a Felsőoktatási Egyesület tagjai. Nemcsak ezen a baráti összejövetelen, hanem az azóta szintén lezajlott debreceni összejövetelen is igen megtisztelő módon emlékeztek meg a soproni találkozóról, amely sok őszinte, új barátot szerzett főiskolánknak.

Főiskolánknak legnagyobb kitüntetése volt mégis az az 1931. dec. 24-én kelt legfelsőbb elhatározás, amellyel a Kormányzó Úr Ő Főméltósága főiskolánkat a doktoravatás és a magántanári képesítés jogával ruházta fel. Ez a legfelsőbb elhatározás a nemzetközi egyetemi egyenjogúságot, illetőleg egyenrangúságot jelenti, egyben pedig több évtizedes küzdelmünknek sikeres befejezését. A siker érdekében igen sokat tettek és őszinte hálánkra tarthatnak igényt Vargha Imre dr. pénzügyi államtitkár, akkori miniszterezidens, Szily Kálmán dr. vallás- és közoktatásügyi államtitkár, Ivády Béla dr. akkori földművelésügyi miniszter, Böhm Ferenc és Papp Béla miniszteri tanácsosok, Herrmann Miksa volt miniszter, Sopron orsz. képviselője,

vitéz Simon Elemér dr. főispán, Zorkóczy Samu kormányfőtanácsos, műszaki vezérigazgató, a Mérnöki Kamara és a mérnöki jellegű egyesületek. Fogadják ez alkalommal is hálás köszönetünket.”

Ezután a nagyértékű, közel hatvanezer kötetből álló könyvtár állapotának és fejlődésének, valamint a főiskola két időszakos tudományos kiadványának, az „Erdészeti kísérletek” és a „Közlemények” fenntartására vonatkozó adatok ismertetése után a tanárok, adjunktusok és tanársegédeknek a két tanévben folytatott kutató munkáját méltatta.

Majd megemlékezett Fehér Dániel dr. nyilv. r. tanárnak a svéd tudományos egyesületek meghívására Stockholmban és Helsinkiben tartott tudományos előadásairól, valamint Kövesi Antal tanárnak a nemzeti munkavédelem érdekében kifejtett buzgó tevékenységéről.

Beszédét ezután következőképen folytatta:

„Főiskolánk ifjúságának magaviseletéről és ifj. köri munkájáról a legnagyobb elismeréssel kell megemlékeznem. z

Rektorságom két tanévében a hallgatóság magaviselete ellen a legcsekélyebb kifogás sem merült fel, úgy, hogy az minden tekintetben példásnak mondható. Érdeme ifjúságunknak, hogy ugyanebben az időszakban alkotóképességének aktivitásáról is értékes tanúságot tett, amikor „A mi nótáink” címmel szép kis kötetben kiadta a selmeci diáknótákat, megalkotta az „Ifjúsági Kör” barátainak szövetségét és a főiskola parkjában művészi emlékoszlopot állított a nyugat-magyarországi felkelésben elesett főiskolások hősi emlékezetének. „Emlékezés” címmel külön munka is jelent meg az ifjúsági kör kiadásában, a felkelés tizedik évfordulójára. Olyan tények ezek, amelyek kétségtelen bizonyítékai ifjúságunk alkotásvágyának és munkakészségének.”

Ezután a munkanélküliség kérdéseivel és annak okaival, valamint a mezőgazdaság szomorú helyzetével, továbbá a hazai bánya-, vas-, fém- és faipari termelés elsőrendű teljesítőképességével foglalkozva, beszédét a következő szavakkal fejezte be:

„Nekünk, mint mérnökönevelő főiskolának, elsőrangú érdekünk, hogy a hazai nagyipar virágzáshoz jusson. Nemcsak azért, hogy diplomás mérnökeink el tudjanak helyezkedni, hanem azért is, mert az ipar elsorvadása a magasrendű magyar kultúrszervezet összeomlására vezetne.

Ezzel kapcsolatban óhajtok napjainknak még egy téves eszméjére, a géptechnika szédületes terjedésének ellenzésére, amit röviden gépgyűlöletnek is nevezhetnénk, rámutatni. Igaz, az Úr azt rendelte, hogy az ember arca verejtékével keresse meg kenyerét. De ha az isteni szikra tüzeiben a folyton fejlődő emberi szellem mind tökéletesebb gépeket alkothat, úgy bizvást tekinthetjük Isten akaratának, hogy a gép révén a tökéletesedésre törekvő ember fokozatosan mind kevesebb verejtékkel szerezhesse meg kenyerét.”

A prorektor ezután bejelentette a közgyűlésnek a legutóbbi rektorválasztó tanácsülés eredményét, átadja helyét Fekete Zoltánnak, a főiskola két tanévre megválasztott új rektorának, akit a következő szavakkal üdvözlöl a rektori méltóságban:

„Méltóságos Rektor Úr! Kollégialis szeretettel üdvözlöm díszes tisztiségében és hön öhajtom, hogy Méltóságodnak második rektorságát is a Mindenható bőséges áldása kísérsje!”

A nagy tetszéssel fogadott beszámoló után Fekete Zoltán az alábbi nagyszabású, mélységes gondolatokkal telített beszédet mondotta:

„Tisztelt Főiskolai Közgyűlés! Az én igen tisztelt hivatali elődöm, akitől a rektori tisztséget immár forma szerint is átvettem, Isten áldását kérte működésemhez. Ez a néhány szó minden jókívánságot kifejez, amely az Alma Mater szeretetéből fakadhat.

Az Isten segítségével nélkül nincsen igazi haladás és valódi siker sem a tudományos munkálkodás, sem a gazdasági tevékenykedés terén.

Ahol azonban Ő segít, ott nincs nehézség, nincs akadály, nincs kudarc. Ott nem ütheti fel a fejét a kishitűség és csüggedés. Ezért ma itt az Alma Mater megnyitó közgyűlésén különösképpen helyénvaló, hogy a gondviselés segítségét és áldását kérjük mindazok számára, akik ennek a közösségnek a kebelében élnek és munkálkodnak. Ezért nyítom meg ezzel én is Isten nevében az 1932—33. évi tanévet.

Hivatali elődöm gazdag beszámolója felment attól, hogy főiskolánk közeli multjával bővebben foglalkozzam. Legfeljebb rövid reflexiókról lehet szó. Láttuk, hogy voltak az elmúlt kétéves időszaknak örvendetes és sajnálatos mozzanatai. Az előbbieket szellemi és erkölcsi természetűek, az utóbbiak dologi és anyagi vonatkozásúak. A gazdasági válság és anyagi visszafejlődés tette sötétté ennek a kétéves korszaknak a hátterét. De ebből a sötét háttérből annál szembe-tűnőbben emelkednek ki azok az események, amelyek főiskolánk érdemi fejlődése terén jelentenek lényeges haladást. Ezek közül nekem is meg kell emlékezni a doktoravatás és magántanári képesítés jogának elnyeréséről, mint olyan vívmányokról, amelyekért jobb időkben is eredménytelenül küzdöttünk. Kötelességemnek tartom, hogy ezzel kapcsolatban rámutassak azokra az érdemekre, amelyeket ezekben a mozgalmakban Cotel Ernő öméltósága, a főiskola volt rektora szerzett.

Az ő szívóóságának s bizalommal párosult buzgalmának igen sokat köszönhetünk ezen a téren.

Tartozást rovunk le, amikor erről a tényről itt, ezen az ünnepélyes közgyűlésen megemlékezem. Az ő munkássága értékes kő annak a műnek mozaikjában, mely felettes hatóságaink megértésének, társadalmi, politikai és szakéleti tényezői öszinte támogatásának és a tanári kar kitartó, komoly törekvésének eredményeiből tevődött össze. Köszönet mindazoknak, akiknek ebben bármilyen része volt.”

A rektor ezután a főiskola könyvkiadó alapjának sajnálatos megszűnéséről emlékezett meg, amelynek következtében a tanári kar tudományos munkáinak kiadása egyelőre lehetetlenné vált.

Megjegyzi egyben, hogy a könyvkiadó alap megszűnése nagy kárt jelent a hazai szakirodalomra, mert az idegen munkákkal egyáltalában nem pótolható.

Beszédét ezután így folytatta:

„Ezekután áttérek a rektori beszámolóinak egy másik csoportjára. Cotel volt rektor úr öméltósága magas színvonalú fejtegetéseiben megemlékezett a hazai bánya-, kohó-, vas- és fémipar magas fejlettségéről és szembeállította azzal mezőgazdaságunk visszamaradottságát. Ez mindenestre beteges tünete az ország közgazdaságának, s a jövő egyik legfontosabb feladata lesz a megkívánt egyensúlyt ebben az irányban helyreállítani. Mezőgazdasági termelésünk nagyobb fokú fellendítése nézetem szerint — sok egyebeken kívül — *a mesterséges öntözés kérdésének a megoldásától függ.*

Ezzel volnának kiküszöbölhetők Alföldünk szeszélyes éghajlatának hátrányos hatásai. Ez azonban olyan természetű kérdés, melynek fejtegetésére nem érzem magam hivatottnak. Alkalmoszerűnek tartom azonban, hogy mint erdész-szakember, megemlékezzem ezzel kapcsolatban a magyar erdészlet helyzetéről is és különösen a többtermelés jövőbeli feladataival foglalkozzam. A trianoni területváltások következtében erdeink 85 százalékát veszítettük el terület szerint, minőség szerint azonban még sokkal többet, úgy hogy jelenlegi termelésünk a régi Magyarország fatermésének egytizedrészét sem éri el. Hogy mennyire visszaestek erdőségeink minőség tekintetében, azt legmeggyőzőbben mutatja a területegységre vonatkoztatott évi átlagos fatermés összehasonlítása. Ez Bedő szerint annak idején kereken 3 köbmétert tett ki hektáronként, ma pedig még az 1 köbmétert is alig üti meg. Mostani erdőségeink ugyanis a legsilányabb részét teszik a régi Magyarország erdőségeinek. Erdeink fele sarjerdő, de szálerdeink jelentékeny része sincs olyan állapotban, mint azt a szakszerűség megkívánná. Hogy ez így van, annak eredete messze visszanyúlik azokba az időkbe, amikor az erdő használatát nem szabályozták rendszeres törvények s amikor a sűrűbben lakott részek erdőségeink túlhasználata mindennapos jelenség volt. A Kárpátok erdőkoszorúja ezzel szemben, nehezebb hozzáférhetősége és a lakosság gyér volta következtében, jobban ellene tudott állani a kizsákmányoló törekvéseknek.

Az adott helyzetben a jövő erdőgazdaságának egyik legfontosabb feladata kell hogy legyen:

a megmaradt erdők fatermését mennyiségileg és minőségileg fokozni.

Ezt kívánják mind a magánérdekek, mind az általános közgazdasági szempontok. Hiszen ma a fabehozatal a mi külkereskedelmi mérlegünk legsúlyosabb teherképe. Jóval több pénz megy ki fáért, mint amennyi bejön búzáért.

A vázolt feladat sikeres megoldása kemény erőpróbája lesz az új erdőszemzedéknek. Évtizedekre szóló nagy és tervszerű munkára van szükségünk, hogy mai erdőségeinket olyan állapotba vigyük át, amely a szakszerűség minden feltételének megfelel. Szerencse, hogy ehhez a nagy feladathoz teljes bizalommal foghatunk hozzá, mert a megoldás lehetőségéhez nem fér kétség: mai fatermésünket biztosan megkészszeresíthetjük. S ha hasonló irányzat fog mutatkozni az őstermelés más ágazataiban is, akkor előbb-utóbb megszűnhetik az a nagy ellentét, mely iparunk és földművelésünk fejlettsége közt ma fennáll."

Ezután az ifjúság körében megnyilvánuló alkotásvágy és munkakészség méltatásával kapcsolatban megemlékezett a főiskolai ifjúságra váró nehéz feladatokról, majd pedig a hallgatóság elé tárta tapasztalatait az északi országok, s különösen Finnország erdőszifitárságának kitaró szorgalmáról és ernyedetlen munkakedvéről, akiknél a hanyagság úgyszólván ismeretlen fogalom. A hallgatóság szorgalma ott annyira általános és a nemes verseny közöttük olyan nagy, hogy annak az egészségre káros túllengéseit szigorú rendszabályokkal kell megakadályozni.

A rektor végül a kérdéssel kapcsolatos fejtegetéseit a következőképpen fejezte be:

„Ekkor az én távoli szép hazánkra gondoltam és önkénytelenül is összehasonlításokat tettem. Nekünk is van tehetséges ifjúságunk, mely képességek tekintetében nem áll más nemzetek fiai mögött. Ez is tud dolgozni és lelkesedni, ez is ismeri a kötelességét a szakja, a hazája és társadalma iránt. De — valljuk meg őszintén — a mi lelkesedésünk, a mi szorgalmunk és kitarásunk nem olyan általános, mint azt az északi testvéreinknél láttam.

Nálunk az általános túlbuzgóság ellen intézményesen védekezünk egyáltalában nem szükséges.

Igaz, hogy mások a viszonyaink. Más a magyar faj történelmi fejlődése. Mások a magyar nép faji jellemvonásai. Más a környezetünk, éghajlatunk és sajnos, más a mi szegény, csonka hazánk helyzete sok egyéb tekintetben is. De azért mégis alkalmosnak tartottam a fennebbieket elmondani, mert úgy gondoltam, hogy ha ez a szép példa engem annyira megragadott, másra is hatással lehet; és pedig csak jó hatással. Mulasztást vélnék elkövetni, ha az én ott szerzett benyomásaimat és az azok alapján alkotott képet nem tartam volna a mi ifjúságunk elé!

Ezzel kapcsolatban azonban kötelességszerűen tanácsal is akarok

szolgálni arra nézve, hogyan küzdhetünk a siker reményében azok ellen a gyengeségeink ellen, amelyek a kitartó munka tekintetében akár faji, akár egyéni hibáink következményeképpen jelentkeznek.

A kitartás legfőbb kelléke: a bizalom.

Bizalom abban, hogy a kitűzött célt elérjük. Bizalom a saját erőnkben bizalom a körülmények kedvező alakulásában, a jobb jövőben és sok minden egyébben, amiért élni és küzdeni érdemesnek találjuk.

Azt kérdezhetnétek erre, kedves ifjú barátaim, hogy dehát honnan vegyétek ezt a bizalmat a mai szomorú időkben? Ahol nem lehet elhelyezkedni, ahol kinevezés helyett az egész vonalon elbocsátás folyik? Ahol okleveles szakemberek törik magukat eredménytelenül alárendelt jelentőségű állásokért, s ahol élkeseredett seregként áll egymással szemben az ifjak és az öregek tábora? Ahol a betevő száraz falatért folyik az élet-halálharc?

Bizony, kedves barátaim, ha ti csak ezt nézitek, s ha csak ez a szomorú kép lebegne a szemetek előtt, akkor senki sem várhatná tőletek, hogy — az ifjúság szemüvegén keresztül — rózsaszínűnek lássátok a jövőtöket. Ahol nincs pénz, ott minden üveg feketét mutat.

És nektek mégis biznotok kell! A csüggedésnek nem szabad úrrá lenni rajtatok. Mert a csüggedés rossz tanácsadó.

Aki csüggedt szívvel indul harcba, az nem győzhet.

Csak az nyerhet, aki bízni tud!

Azt hiszem, kedves barátaim, vannak köztetek sokan, akik az örök bizalom forrását máris megtalálták. Akik tudják és érzik, hogy van egy kiapadhatatlan kútforrás, amelyből a legnagyobb szorongatások idején is lehet erőt meríteni a nehézségek és bajok elviseléséhez. Ahonnan bizodalmas lélekkel kérhet segítséget mindenki, aki hinni tud abban, hogy *van felsőbb Gondviselés*, amelyik az egyén és a nemzetek sorsát kormányozza. Hogy van Isten, aki nem engedi elveszni azokat, akik az ő nyomorúságuk idején hozzá kiáltanak!

Én nem adhatok nektek jobb tanácsot, kedves barátaim, mint azt, hogy köteleseitek végzése közben, szórakozásaitokban, örömtökben, bánatotokban sohase feledkezzetek meg arról, aki a ti boldogulástokat a kezében tartja és, aki biztosan megsegít titeket, ha viszont ti is komolyan igyekeztetek az Ő dicsőségét szolgálni! Ne féljeteek tehát: minden gondotokat Őreá vesséteek! Legyen ott az asztalotokon a könyveitek mellett a szentírás és merítsetek a tudomány betűin kívül az örök bölcsesség forrásaiból is. És ez a bölcsesség meg fog titeket tanítani arra, hogy csak egy, egyetlenegy biztos támaszotok van nektek ezen a világon, akiben nem csalódhattok soha. Fogadjátok el tehát az ő vezetését és ne engedjéteek magatokat a helyes irányból eltérítetni se jobbra, se balra. Ne hallgassatok profán jelszavakra, forradalmi hangokra, az ökölrázók uszításaira. Hiszen a Gondviselést erőszakkal úgy sem kényszeríthetitek arra, hogy rajtatok segítsen! Mert a mi gondolataink nem az Ő gondo-

latai és a mi utaink nem az Ő utai! Mindez pedig nemcsak az egyénre, hanem az egész nemzetre is áll.

A csüggedő, vagy a meggondolatlan Magyarországot az Isten elvesztheti, de az imádkozó Magyarországgal bizonynyal meg fogja menteni.

Isten áldását kérem az Alma Materre, annak ezévi munkáságára, anyagi és erkölcsi eredményeire!

A nyilvános közgyűlést ezennel bezárom!

A lélek mélyéig hatoló beszéd elhangzása után a tanévnyitó díszközgyűlés a Szózat eléneklésével ért véget.

A fának tűzelleni védelméről. A Wiener Allgemeine Forst- und Jagd-Zeitung ezévi 44. számából vettük a következő közleményt: A fagazdaság terén uralkodó súlyos krízis arra kényszeríti az érdekelteket, hogy a fának, mint műhelyanyagnak, minél nagyobb felhasználási lehetőséget biztosítsanak. Különösen a telepítési tervek következtében jelentőséget nyert faházépítkezés nyújt tág teret a fapropagandának. Bár még sok ellenzője van a fából való házépítkezésnek, különösen a jelentékeny tűzveszély miatt, máris erősen szaporodnak azok a nézetek, amelyek a fának tűz ellen való védelmét biztosító újításokat elismerik. Ma már számos ily célra alkalmas szer áll rendelkezésre. Az egyik leghatékonyabb szer a I. G. Farbenindustrie A. G. zu Frankfurt a. M. által piacra hozott „Locron”, amelyről a stuttgarti „Holzzentralblatt” röviddel ezelőtt a következőképen számolt be:

A „Locron”, amely különböző anyagok keverékéből áll, az első sorban megkívánt messzemenő tűz ellen védő hatáson kívül, különösen kiváló tapadóképeséggel és tartóssággal is rendelkezik, amely a vele való festésnél jelentkezik. A Locron ép ez utóbbi tulajdonságainak van különösebb jelentősége. Az eddigi tűzellenvédő festések, mint például a közönséges vízüveggel való festések, többnyire rövidéletűek, törékenyek és az idővel fellépő lepattogzásnak és leválásnak vannak kitéve. Ezeket ez okból nagyon gyakran meg kell újítani, ami természetesen költséggel jár. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a laikusok sokszor egy ilyen fajta nem egészen tökéletes szerrel befestett tárgyat még akkor is különösen tűzbiztosnak tartanak, ha azon az ősrégi festésnek már csak a nyomai látszódnak. Ez oly tévedés, melynek szomorú következményei lehetnek. Ezzel szemben, amennyire az eddigi tapasztalatok bizonyítják, még régi Locron-festések is kiválóan erősen tapadnak alapjaikhoz. Ezenkívül a síma, üvegkeménységű Locron-festések még mechanikai behatásoknak is erősen ellenállanak. A festésen alkalmilag jelentkező finom hajszálrepedések, a fa kiszáradása következtében keletkeznek. E repedéseknek a védőhatás szempontjából nincsen semmi jelentőségük és a festés tartósságának az idejére nem gyakorolhat befolyást.

A kínálkozó alkalmazási lehetőségek szerint a Locront két minőségben állítják elő és pedig Locron H. és Locron T. megjelöléssel. Utóbbi, mely különböző textilárak védelmére szolgál, itt kevésbé érdekel bennünket, bár ez ebben az alakjában is a tűzkárok kifejlődésének megakadályozásával a védelmet közvetve is elősegíti. A Locron H. azonban speciálisan a fa és hasonló anyagok megvédésére szolgál. A normális Locron — amely két edényben kerül szállításra, amelyek egyikének szilárd tartalmát a másik edény folyékony tartalmával használat előtt össze kell keverni — szintelen és átlátszó bevonatot képez, amelyen keresztül a fának eredeti struktúrája tisztán felismerhető. Színes Locron-bevonat iránt kívánság esetén a szállítás alkalmával a kívánságnak megfelelően bizonyos festőanyagot kevernek a védőszerhez, amely a Locron-festésnek barnás színeződést ad. Ez a készítmény barnán festő Locron H. jelzéssel bír. Másszínű festékanyagokkal bíró Locron nem ajánlható, miután a Locron kizárólag tűzellenvédő és nem díszítő célt szolgál. A Locron-bevonatnak nincs szaga és nem tartalmaz mérget. Nem tökéletesen vízmentes ugyan, de amennyiben nincs direkt záporosónek kitéve, az időjárási behatások ellen különösebb festés nélkül is kielégítő ellenállást tanúsít.

A Locron-bevonat lángellenvédő hatása a szernek egy tökéletesen új sajátosságán alapszik. Valamely tűzvész lángjai által okozott hőség hatása alatt a Locron-bevonat vastag, terjedelmes habos kérget bocsát ki magából, amely az alatta lévő anyagot izolálva, a tűz hatása ellen megvédi. Miután ez a védőhatás hosszabb ideig eltart, kisebb tüzek éghető anyag hiányában maguktól elalszanak. Nagyobb tüzeknél a habkéreg elég hosszú, ideig nyújt védelmet arra, hogy a tűz megfékezését lehetővé tegye. Egy helyesen alkalmazott Locron-bevonat oly hatásos, hogy az első habkéreg eltávolítása után ugyanazon a helyen egy második védőkéreg is keletkezik, mert kielégítő mennyiségű habképző anyagot tartalmaznak a felület farészecskéi. A fa csak a lángok hosszabb hatása után kezd szenesedni és akkor is gyengén a felületen, nem pedig mélyrehatóan, mert a farészecskéiben majdnem állandóan új habkéreg keletkezik, amelyek az alattuk levő fát megvédik és ezzel az anyagnak további égését a külső láng behatásának csökkentésével megakadályozzák. A Locron-bevonatnak egy további előnye az úgynevezett tűzjelző képesség. Ha ugyanis észrevétlenül tűz keletkezik és az említett védőhabkéreg működését megkezdi, úgy nemsokára egy átható kellemetlen pörzsölt szag terjed el.

A Locron alkalmazása rendkívül gazdaságos. Aránylag csekély mennyiségű védőanyaggal figyelemreméltó nagy felületek kezelhetők. Egy négyzetméter felületre szükséges Locron-mennyiséget illetően általános érvényes bíró adatokkal ez okból nem szolgálha-

tunk, mert a fának rendeltetése és a felület kezelésének módja az adatokat lényegesen befolyásolják.

Általánosságban síma gyalult fánál mintegy 250 gr, nyers fánál mintegy 350 gr festésre előkészített Locron-oldat szükséges 1 m²-re. Erősen gyantatartalmú fáknál a védőhatás valamivel csekélyebb, mint a gyantaszegény fáknál. Különösen értékes tulajdonság, hogy a védelemre szükséges bevonat elkészítése csak egyszeri munkát kíván, míg a legtöbb, a kereskedelemben előforduló másféle tűz-ellenvédőszernél kétszeri, sőt négyszeri festést kell alkalmazni, hogy kielégítő védelmet biztosítsanak. A tapasztalat szerint azonban a fának festőszerekkel való védelménél a vegyszerek ára mellett, a festők bére is jelentékeny szerepet játszik. A Locronnal való védekezésnél, tekintet nélkül arra, hogy az festés, avagy porlasztás útján történik, a kerükltség aránylag csekély, miután a Locronnal való egyszeri bevonás bőven elegendő.

A Locronnal hivatalosan végrehajtott tűzpróbák általánosan kielégítő eredményt szolgáltatottak, olyannyira, hogy a fának tűzelleni védelménél a Locron használhatósága ma már közismert.

VÁLTOZÁSOK ÉS KITÜNTETÉSEK AZ ERDÉSZETI SZOLGÁLAT KÖRÉBŐL.

A m. kir. földművelésügyi miniszter Kovássy Kálmán miniszteri tanácsost kiváló és hasznos szolgálatainak elismerése mellett saját kérelmére 1932. évi október hó végével végleges nyugalomba helyezte.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter Becker Róbert m. kir. főerdőtanácsost kiváló és hasznos szolgálatainak elismerése mellett 1932. évi október hó végével végleges nyugalomba helyezte.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter Ruthényi Károly m. kir. főerdőtanácsost kiváló és hasznos szolgálatainak elismerése mellett saját kérelmére 1932. évi október hó végével végleges nyugalomba helyezte.

*

„A m. kir. honvédelmi miniszter Slachta László m. kir. honvéd főerdőmérnököt f. évi október hó 1-ével véglegesen nyugállományba helyezte.

Ugyancsak a m. kir. honvédelmi miniszter Horváth János m. kir. honvéd alerdőmérnököt — jelen szolgálati beosztásában való meg-hagyása mellett — f. évi november hó 1-i ranggal m. kir. honvéd főerdőmérnökké léptette elő.”